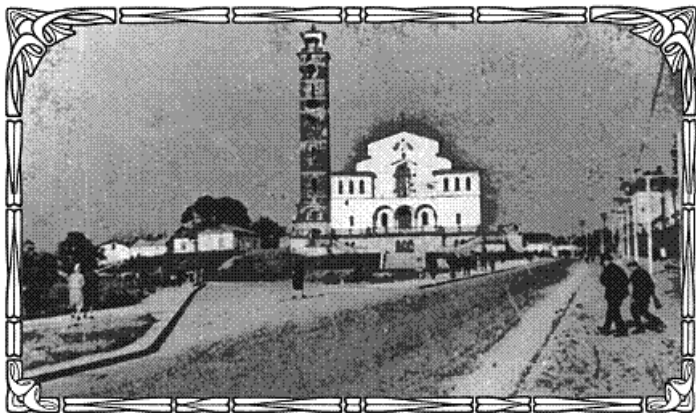

Андрій Кокотюха Адвокат із Личаківської

*Окрема подяка
Міській адміністрації
Львова та особисто
Андрієві Садовому — за
всебічну підтримку та
гостинність.*

1908 рік, Львів, вулиця Личаківська

Як почало смеркатися, він не витримав — попросив гостя піти.

Точніше, не зовсім гостя. Адже русявий, давно не стрижений молодик із швидкими очима,

котрий запросто розташувався в сусідній кімнаті, прийшов не з діловим чи приватним візитом. Він не знав кирпатого особисто. Раніше вони не зустрічалися. Та й не мав господар нічого конкретно проти цієї персони: на місці цього росіянина міг сидіти інший. Чорнявий, білявий, рудий, навіть лисий.

Його не дратувало, що кирпань смалить дешеву махорку, а не досить пристойні фабричні цигарки, зроблені у Винниках.¹ Тютюнова промисловість у провінції за останній час пішла далеко вперед, газети писали: незабаром планується виготовлення власних сигар. Не поступляться кубинським, а коштуватимуть дешевше. Щоправда, міська аристократія все одно попервах платитиме за оригінал охочіше, ніж за продукт тієї самої якості, але зроблений власними силами...

Бог із ними, з цигарками: такі, як молодик у сусідній кімнаті, далекі від змагань у пихатості. Й зовсім байдужі до того, що і якої якості пропонує будь-яка промисловість. Навчившись курити

¹ Згадується державна Винниківська тютюнова фабрика, заснована наприкінці XIX століття в місті Винники, одному з передмість Львова. Фабрика стала основним промисловим підприємством міста, котре давало робочі місця та сприяло розбудові й розвитку Винників.

махорку, смолитиме її далі, до кінця життя. Хай хоч світ стане дибки.

Між іншим, до того йде.

З початком нового, двадцятого століття все навкруги немов раптом показалося, рвонуло вперед, ніби прагнучи за всяку ціну перемогти в неоголошених перегонах. Та виграти якийсь величезний, словами не описати, головний приз. Але молоді люди зі світоглядом цього кирпатого шанувальника міцної смердючої махри щасливі — не відчують стрімких змін довкола. Й точно не розуміють, у який час живуть, в яких процесах мимоволі беруть участь. І взагалі, у що впливають.

Для таких іти вулицею з револьвером у кишені — вже пригода. Яку вони готові пережити знову й знову, з дня на день. А якщо доведеться пустити заряджену зброю в діло, можна сміливо сказати: життя вдалося, більше нічого не треба, гинути — так гинути.

Головне: смерть буде в бою.

Бажано — на очах у глядачів, при великому скупченні народу.

Молодого кирпатого росіянина приставили до нього охоронцем на час, поки те, що треба передати, буде зберігатися в його квартирі на Нижньому Личакові.² Валізу принесли вранці, їх

² Частина вулиці Личаківської (перша назва Глинянська),

було двоє. Русявий супроводжував головного кур'єра. Зрозуміло, той був серед них двох старшим, і не лише за віком. Виглядав таким собі колобком, усе в нього кругле: писок, черевце, ще й ходив перевальцем, наче котився.

Проте відразу було видно: патлатий слухається кругленького. Зовсім не заперечував, слова кривого проти не сказав. Не спитав нічого, коли головний звелів лишатися в пана адвоката до ранку, аж поки за саквоюжем не прийдуть. Мовчки кивнув, надалі показував себе не надто говірким. Розташувався в кімнаті, котра слугувала спальнею. Примостився в кріслі. Ноги у стоптаних порошних черевиках закинув на хазяйський стілець. Натягнув на очі суконного міщанського картуза й так завмер, схрестивши руки на грудях.

Поведінка охоронця подібна до удав'ячої. Живого змія, звісно, він не зустрічав. Проте читав у різних популярних журналах про мандри, де автори описували свої враження від побаченого в диких частинах світу. Удав, писалося, здебільшого або спить, або полює. Вполювавши здобич, пожирає її повільно, потім так само без поспіху перетравлює.

котра від 1789 р. стала головною артерією Личаківського передмістя. У 1894 р. нею була прокладена лінія електричного трамвая. Нижній Личаків та Верхній Личаків умовно розділяє костел Святого Антонія.

Весь цей час лежить тихо, може здатися — величезний гад спить, а отже, не слід боятися. Проте груба зміюка в такому стані навіть страшніша. Бо горе тому, хто навмисне чи випадково потривожить удавів спокій. Кажуть, на людей не нападає без потреби. Але подібні випадки тим небезпечні, що змії захищається, на рівні інстинкту відчуваючи для себе загрозу. Хай це не так, піди поясни пласкоголовому...

Своїм оманливим спокоєм охоронець у спальні нагадував йому чомусь саме ту величезну гадину. Ніби спить постійно. Гаразд, хай дримає. Але варто господарю встати з-за письмового столу, пройтися кімнатою чи просто посунути стілець, вмощуючись зручніше, кирпатий був уже тут як тут. Марою виростав у проїмі дверей з револьвером, затиснутим у сильній, звичній до зброї правиці. Господар навіть дозволив собі припустити: ложку чи виделку цей тип тримав не так часто й звично, як руків'я кольта. У таких випадках заспокоював несподіваного пожилиця жестом. Той кивав, пхав «залізку» назад до кишені широких штанів, вертався на пост і закурював. Засмердівши черговий раз квартиру дешевою махоркою, охоронець знову завмирав. Ніби для нього скурена цигарка була тим самим, чим для удава — черговий з'їдений кролик.

Так тривало весь день.

Довелося написати й вивісити на дверях повідомлення — дуже перепрошую, шановне панство, нині прийому не буде, захворів, прохання приходити за два дні. Спершу зазначив завтрашню дату, 6 липня, та потім додав ще добу. На саквояж чекають давно, він і сам не збирався довго зберігати посилку в себе. Але зважав на один важливий нюанс: саме завтра, за збігом обставин, той, для кого валізу передали, викликаний до слідчого, в поліцейській департамент Центрального району. Скільки промаринують там — один Бог відає. Цілком імовірний варіант, що просто в кабінеті заарештують. Невеликий відсоток, від одного до двох, проте існував.

Так чи інакше, завтра контактувати з адресатом ризиковано. Краще залишити за собою зайвий день, переконатися, що все йде за планом, і вже тоді особисто принести посилку. Причому зустрічатися з адресатом слід на нейтральній території. Приймати в себе людину, за якою напевне ходять поліцейські шпиги в цивільному, він не хотів. Натомість у Львові досить публічних місць, де зустріч будь-кого будь із ким могла статися випадково.

Охоронець перекреслив усі розрахунки.

Явної загрози не відчувалося. Пан адвокат виявився саме тією людиною, котра прямо не пов'язана з групою, якій призначався вміст чорного

шкіряного сака. Відстежити контакт можна в тому разі, коли знаєш, де й кого шукати. Поки ж він вважався особою нейтральною, чим пишався. Хоча коли запропонували стати однією з ланцюгових ланок між Санкт-Петербургом і Львовом, не відмовився.

Обіцяний відсоток за нескладні послуги міг трохи поліпшити стан справ.

Бо останнім часом пішла чорна смуга.

Саме тому озброєний охоронець над душею вибив із колії.

Адвокатові не подобалося, коли непрохані незнайомці порушують особистий простір і не можна цьому зарадити. Його спершу дратувала, згодом навіть почала лякати оця звичка русявого стрімко й безшумно реагувати на кожен різкий рух, голосний видих, нестримане чхання. Уявивши, що доведеться із цим ще й спати, адвокат здригнувся. Ні, повторив собі подумки, проти кирпатого він особисто нічого не має. Готовий змиритися з прикрим махорковим смородом, час від часу демонстрованим револьвером. Напружувала й викликала опір, і чим далі, тим більше, сама ситуація, в яку його поставили проти власної волі.

Невеликі апартаменти в Нижньому Личакові він займав уже третій рік. Тут почувався затишно й комфортно, вважав хай не своїм справжнім домом, але — власною фортецею. І раптом дім

перетворився на тюремну камеру. Так він це сприймав: наглядач у спальні, зала — велика одномісна камера, кожен крок під контролем, усяку дію слід узгоджувати з озброєним чоловіком.

Під вечір негативні відчуття загострилися настільки, що він рішуче прочинив двері в спальню. Незваний гість почув рух і вже стояв на ногах, виставивши перед собою озброєну руку. Господар категоричним тоном попросив охоронця залишити помешкання.

Не звелів.

Просто сказав: на його думку, так буде краще.

Жодної небезпеки він не відчуває. У разі чого здатен про себе подбати. Присутність вартового зайва. Це свідчить про недовіру. А його це значною мірою ображає. Добродії з Санкт-Петербурга мають зрозуміти.

Кирпатий не сперечався. Знизав плечима, заховав револьвер, поправив картуза й попросив пана адвоката власноруч написати записку, адресовану чоловікові, який залишив охоронця тут, біля *посилки*.

Зміст наступний. Такий-то, прізвище та ім'я, бере всю подальшу відповідальність на себе. Розуміє можливі наслідки свого рішення. Необхідну охорону вантажу в особі такого-то до передачі адресату в особі такого-то російська сторона належним чином забезпечила. Все, далі

кирпатий із задоволенням та полегшенням уміє руки.

Він охоче погодився — лише розписка, нічого більше. Сів за стіл, узяв аркуш паперу, навіть невідомо для чого освіжив уміст схожої на діжечку чорнильниці. Почав писати каліграфічним почерком, котрий давно уславив його в професійному середовищі. Але русявий, якому спершу не було діла, підійшов, зиркнув через плече, чим роздратував — адвокат терпіти не міг подібної поведінки. Та обуритися не встиг: зауваження охоронець зробив доцільне.

Адвокат за звичкою почав писати польською мовою і спам'ятався, вже повністю закінчивши записку. Русявий має рацію, доведеться переписувати. Ті, для кого записка призначалася, особи із Санкт-Петербурга, польської не знали зовсім. Найкраще писати російською. Довелося трошки напружитися, наморщити лоба, аби згадати цю мову. Ніби не зовсім чужо, та за час мешкання у Львові досить забуто. Вживати її у повсякденні не було жодної потреби: місто вільно говорило німецькою, польською, українською, розуміли ідиш. Російська звучала, проте ходила в досить обмежених колах.

Зіжмакавши зіпсований аркуш, адвокат витягнув із шухляди невеличкий стосик чистого паперу. Писав, повільно згадуючи граматику.

Кілька разів уживав неправильні слова, креслив, починав спочатку. Міг би віддати розписку в тому вигляді, в якому виходило. Але освіта, виховання й загалом — світогляд не дозволяли нехай і такий простий документ, котрий ні до чого його не зобов'язував, залишати неохайним та з помилками. Сам себе не поважав би після цього.

Тож викидав зіпсований аркуш під стіл, у кошик для сміття.

Й брав новий.

Охоронець терпляче чекав. Коли пан адвокат нарешті впорався з третьої спроби, мовчки взяв аркуш, згорнув учетверо, заховав до внутрішньої кишені піджака. Кивнув, повернувся й пішов собі геть, так і не обмінявшись із господарем жодним словом. Видно, сам не дуже-то й хотів сидіти тут без дії. Аж раптом отримав зайвий привід залишити пост. Як русявий пояснить усе своєму кругленькому старшому товаришеві, господаря менш за все обходило. Пішов — і слава Богу.

Вдень припікало, хоч улітку спека тут відчувалася не так, як у Києві. Втім, не погода визначила вибір. Емігрував він, звісно, з політичних мотивів. Але російське підданство на австрійське поміняв не тому, що занадто ідейний.

Так простіше виконувати поставлені в Петербурзі завдання.

Нічого особливого не вимагалось. Просто треба робити все, залежне від нього, для законного захисту інтересів однієї тутешньої, близької панові адвокату спільноти.

Її, спільноту, у головному місті великої австрійської провінції, Королівства Галичини і Лодомерії,³ несправедливо заганяють на суспільний маргінес. Австрійська влада могла б більше зважати на думку тих, хто ще донедавна мав значно більшу вагу в суспільстві. Йї, ніде правди діти, вплинув на розвиток нехай не цілої провінції, але міста Львова — то напевне.

Закривати очі й по-страусячому ховати голову в пісок уже не вийде. Брила, зрушена з місця далеко за східним кордоном, упала так, що грім лунає аж сюди, в тиху й донедавна спокійну, благополучну Галичину.

Він щиро вважав: світ змінюють потрясіння.

Світ же, в якому жив він сам і який не обмежувався квартирою на вулиці Личаківській, поруч із самісіньким центром Львова, трусить уже

³ Королівство Галичини і Володимирії (Лодомерії) — коронний край, складова частина Габсбурзької монархії, Австрійської імперії та Австро-Угорщини у 1772–1918 роках. Об'єднувало українські етнічні землі (історичну Галичину), які стали називати Східною Галичиною, та землі Малопольщі (Західна Галичина).

кілька років. Він вважав ці процеси болісними, прикрими, проте необхідними. Значить, був готовий посприяти їм нехай у такий простий спосіб: отримати сак із одних рук і передати до інших.

Зачинившись зсередини, адвокат задоволено гмикнув, для чогось поторсавши двері за ручку, наче перевіряючи на міцність. Широко прочинив вікно у спальні, так само — в залі, зробивши протяг.

Денна липнева спека вже спадала, збиралося на дощик. Виставив руку з вікна, заодно визирнувши вниз та глянувши із висоти свого другого поверху на двір, куди виходили вікна. Нікого й нічого, тут узагалі зазвичай було тихо. Хіба вдень грає жебрак на катеринці. Та якісь батяри⁴ з Верхнього Личакова могли забрести в

⁴ *Батяри* — представники львівської міської субкультури, котра існувала з середини ХІХ до середини ХХ століття. Назва «батяри», імовірно, виникла від угорського «betyar», що означає особу, яка має дивні погляди і робить непередбачувані вчинки, авантюриста, гульвісу. Виникли на Личакові і Погулянці, у парку «Погулянка». Гуртувалися навколо «садочків» — пабів при місцевих пивоварнях. Спочатку батяри були хуліганами, гульвісами і кишеньковими злодіями. Згодом вони перестали красти і бешкетувати. Натомість усіляко почали висміювати «стару кряку» Австро-Угорську імперію.

браму, аби повернути чергову хитру обладку подалі від людських очей.

Постояв так, вдихаючи прохолодне, трошки вогкувате повітря. Цілий день просидів у чотирьох стінах, а це не жарти. Майнула думка — вийти на променад, зайти до якоїсь кав'ярні у середмісті. Для кави запізно, тож можна випити пива чи чогось міцнішого. Надибає кількох знайомих у «Віденській»,⁵ без чого подібна прогулянка не обійдеться в жодному разі. Та відразу викинув цю ідею з голови. Поки сак тут, не варто лишати помешкання. Усе ж таки недарма взяв на себе відповідальність. Спекається її — ось тоді погуляє. Бо ж матиме за що.

Мокрим крапнуло на розкриту долоню.

Гляньте, справді ніби дощик збирається. Маленький, сипне й невдовзі перестане. Помахав рукою, ніби так можна було прискорити природу. Впало ще кілька крапель, та повноцінний дощ так і не випав. Постоявши біля вікна ще трохи, впершись об широке підвіконня, він зловив себе на думці: давно отак не стовбичив, не дивився на сірі стіни

⁵ «Віденська кав'ярня» — одна з найстаріших кав'ярень Львова, заснована Карлом Гартманом. На початку ХХ століття була улюбленим місцем зустрічі представників міських ділових кіл, у тому числі — ділків «чорного ринку».

кам'яниць навпроти — більше з його вікон жодних краєвидів не відкривалося. Здивувався, чому нині захід сонця робив звичайний облуплений задній фасад будинку загадковішим, ніж завжди.

Ох і думки ж приходять...

Гмикнувши знову, він одійшов від вікна, лишивши його прочиненим. За день, що минув, не встиг до пуття зробити нічого. Не навів лад у паперах, хоча запланував це для себе. Братися до серйозної роботи під вечір, аби просидіти за писаниною до гупої ночі, не хотілося.

У шафці прижилася карафка з наливкою, солодко-міцною, з вишень, на чистому спирті. Коли виймав, згадав раптом махорку русявого росіянина.

Ну... дещо спільне, виявляється, у них є.

Молодий чоловік не курить фабричних цигарок, а самому йому не смакують алкогольні вироби від панів Бачевських,⁶ хай вони навіть у

⁶ Фірма Бачевських, заснована у 1782 році біля Львова, вважається найдавнішою лікерно-горілчаною фабрикою Польщі. Алкогольні вироби, виготовлені за їхньою технологією, були набагато ніжніші та прозоріші, ніж більшість інших марок. Це дало велику популярність компанії не лише у Львові, але і в інших частинах Австрійської імперії. Компанія отримала від цісарського двору право на престижну марку «Імперський Орел». Згодом цісарський двір також надав компанії право титулуватися як *K.u.K. Hoflieferant*, тобто «Постачальник Цісарського та Королівського Двору».

різнокольорових пляшках. Люди п'ють та нахваляють, він же більше схиляється до таких ось домашніх продуктів.

Махра смердить. Вишняк приємно пахне.

Але, курва мама, адвокат, як і його непроханий гість, хотіли більше незалежності від масового, фабричного, промислового... *буржуазного*. Обоє цінували особливий підхід, отже — власну індивідуальність.

Наливку спеціально купував в однієї жінки у передмісті. Довкола Львова поступово, впевнено й міцно обживалися сільські українці. Тож рецептура своя, від землі. Хотілося вірити — з діда-прадіда, хай він не ототожнював себе з тими мужицькими традиціями. Бог із ними, вишнівка так чи інакше смачна. Пілося м'яко, розтікалося всередині приємно, забирано не одразу, поступово, ніби накривало невагомою ковдрою. У дитинстві так робила матінка, доспівавши колискову, підіткнувши на прощання краї. Змалку не боявся лишатися сам у темних кімнатах, чомусь почувався там захищенішим, ніж при світлі.

Тож не вмикав електрику. Поки сонце не зайшло остаточно, взяв наливку, влив трохи в срібний келишок, не по вінця. Примостився за столом, ковтнув, посмакував.

Так просидів якийсь час. Потому підвівся, взяв печиво з тієї ж шафи, прихопив свічку. Засвітивши, посидів трохи, дивлячись на вогонь та думаючи про своє: а було про що. Знову пригостив себе вишнівкою, цього разу наливши келишок повніше. Скинув капці, акуратно повісив смугастий піджак на спинку стільця. Лишившись у самій камізельці, перемістився до широкого фотеля — туди можна було забратися з ногами. Примостившись, склепив повіки.

Тепер він опинився у цілковитій тиші, якщо не зважати на цокання годинника зі спальні. А він не зважав. Так само не дратували звуки катеринки, чути не щодня, але — через день, коли в браму завертав тутешній жебрак, аби мешканці вчергове відкупилися дрібняками. Трамвайний гуркіт-дзенькіт з вулиці спокою не порушував — ще одна перевага того, що вікна виходять у двір. Чув не раз, як пані та панове із сусідніх помешкань та будинків нарікали на тих, кому прийшло в голову прокладати по Личаківській трамвайну колію. Дзвенить, гуде, деренчить, трясє. Жили собі спокійно й затишно, а нині мов біля залізниці. Хоч рейковий муніципальний транспорт ходив Львовом уже досить давно,⁷ не всі ще досі до нього звикли.

⁷ Регулярний рух другого в Україні і четвертого в Австро-Угорщині електричного трамвая було відкрито у

Ось зайвий приклад, чому треба міняти сталий, аж до затхлості, порядок.

Пустити по галицьких — та й загалом австрійських імперських — жилах свіжу кров. Звісно, не в прямому розумінні, це є вираз такий.

Кров.

Він розклепив повіки. Не міг пояснити собі до пуття, чому саме зараз охопили подібні настрої. Завжди пам'ятав себе енергійним, діловим, дієвим, а тут розслабився, надмірно розслабився. Ніби нічого особливого. Прийшла в дім людина з револьвером, побула трохи — а відпустити не може.

Щось намічається.

Щось насувається.

Не зараз і не завтра.

Велике. Нестримне. Руйнівне.

Адвокат Євген Павлович Сойка, тридцяти п'яти років, народжений у Харківській губернії, уже п'ятий рік — підданий Австро-Угорської імперії, має вид на проживання й практику у Львові, знову налив собі вишнівки.

Випив, відкусив печива.

Вмостився зручніше у фотелі.

Пробігся поглядом по кімнаті, освітленій лише самотнім свічковим вогником.

Зупинив його на люстрі. Дешева, хазяйська, на одну лампу. Кругла, зроблена на зразок традиційного китайського ліхтаря. Лиш абажур не червоний, блідо-рожевий, не дратує очі. Причеплена до міцного гака під стелею.

Встати, увімкнути світло...

Легенько брязнуло скло. Мабуть, дощик перетворився на дощ, таки припустив сильніше.

Знову брязнуло. Рипнула віконниця у спальні.

Бом-м-м.

Зі спальні. Дзигарі відбили десяту вечора.

Уже зовсім смерклося. Потягнуло в сон, хоча зазвичай о такій порі активне життя адвоката Сойки тільки починалося. Ділові кола Львова збиралися на вечірки, корисних знайомств там завжди було досить. Усякий, хто прагнув тримати руку на пульсі поточних міських справ, просто мусив відвідувати їх. Сьогодні саме планувалася прем'єра в Опері, вона вже почалася, скоро фінал, тому...

Нічого.

Вважайте, що в адвоката Сойки вихідний.

Заслужив. Має право.

Знову легенько брязнуло скло в спальні. Якись наче рухи. Ходить хтось.

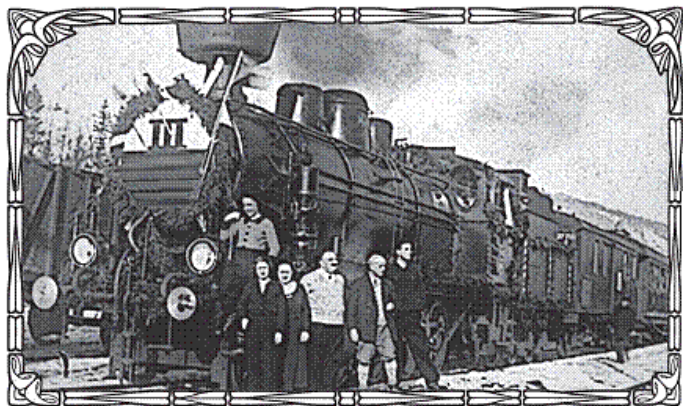
Кому там ходити — другий поверх.

Протяг гуляє.

Провітрилося вже. Треба встати й зачинити вікно. Потім посидіти ще трохи й вкладатися спати. Цокав годинник. І рухи в спальні. Не від протягу.

Розділ перший

Емігрант із вагона другого класу

Липневим ранком на перон Львівського вокзалу вийшов молодий чоловік у піджачній парі, синій, у блідо-сіру смужку.

Штани зім'ялися в дорозі, звівши на пси всі старання їхнього господаря напрасувати стрілки, як того вимагала міська мода. Крій при цьому здавався не надто актуальним. Та й загалом виглядало, ніби

власник не замовив костюм у кравця спеціально, як водиться, а купив готовий, бо так дешевше. Після цього майстер підігнав та підшив одяг уже по фігурі, взяв гроші, ще й зробивши знижку. Й обоє лишилися задоволені. Молодик — бо вбрався недорого й водночас досить пристойно. А кравець — бо спекався нарешті лежалого товару, за який не заплатив попередній замовник. Не сподобалось, смужки не такі, а насправді програвся в карти й сидить у дешевих номерах десь на Ямській,⁸ чекаючи, поки жалісні батьки відгукнуться та пришлють грошенят. Тут, звісно, не до костюмів, поїсти б чогось...

Так воно й було.

Звісно, молодик, торгуючись із подільським кравцем, поняття не мав про його історію. Сам переживав не найкраще фінансове становище, та якби ж лише цього горя. Одяг, у якому вийшов на волю, був закривавлений та брудний. Інші нехитрі пожитки хазяїн апартаментів, які винаймав молодий чоловік у Києві на Подолі, не надто розводячись, забрав за борги. Додавши при цьому ядуче: собі на

⁸ *Ямська* — вулиця в Києві, проходить повз Байкове кладовище, тоді — міську околицю. В описаний період була відома як київська «вулиця червоних ліхтарів». Описана у повісті О. Купріна «Яма».

збиток, але краще вже так, ніж нічого. Гроші в батька брати не хотілося. Позичити вдалося у знайомого, одного з тих небагатьох, хто ще не боявся з ним не лише спілкуватися — вітатися. Пообіцяв вислати, щойно влаштується на новому місці. Вистачило на костюм, сорочку, краватку, круглий солом'яний капелюх-канотье та квиток в один кінець на поїзд із Києва до Львова.

Звали чоловіка Климентієм Назаровичем Кошовим. Коли рекомендувався, називав себе Климом, інших просив іменувати себе так само запросто. Не любив, як сам казав, усяких там цирліх-манірліх, хоча професія зобов'язувала тримати марку, розшаркуватися в присутствених місцях.⁹

Він був адвокатом.

Йому недавно виповнилося тридцять років.

І його могла вже розшукувати поліція щонайменше всієї Київської губернії.

Хоч ніби перешкод для виїзду за кордон не виникло, хтозна, що, коли й кому зайде в голову. Оголосити когось державним злочинцем та віддати

⁹ Державні установи в Російській імперії, буквального відповідника в українській мові не мають. До них належать не лише чиновницькі кабінети, але й приймальні, канцелярії тощо.

наказ вжити заходів для розшуку й арешту — раз плюнути. Щоправда, у масштабах поліції та жандармерії всієї неосяжної Російської імперії персона Кошового виглядала надто дрібною, аби розшукувати його по всій країні. Принаймні самому Климові хотілося, аби так було.

Мандрував київський адвокат другим класом, заплативши за квиток у жовтий вагон¹⁰ дванадцять рублів п'ятдесят копійок. У його становищі це були скажені гроші. Навіть хотів зекономити, поїхати третім, за вісім шістдесят. В останній момент передумав. Та поки вагався, місця розібрали — відразу кілька викупила ортодоксальна єврейська родина. Клим побоювався гармидеру, від якого гудітиме на ранок голова. Та вийшло навпаки. Діти, двоє пейсатих хлопчиків із різницею приблизно у пару років, та менша дівчинка, сиділи тихо, а коли потяг залишив позаду Фастів, мама почала мостити їх спати. Чоловіки, старший та менший, судячи з усього — тесть і зять, говорили в коридорі тихо.

З цікавості нашорошивши вуха, Кошовий розчаровано зітхнув: розмовляли на ідиші, якого він

¹⁰ Пасажирські поїзди Російської імперії мали вагони трьох класів, котрі вирізнялися за кольорами. Синій відповідав I класу, жовтий — II класу, зелений — III класу. Поштовий вагон мав коричневий колір.

не розумів. А кортіло знати, з якою метою мандрує ця родина. Цілком можливо, старший вирішував у Києві різні господарські питання. Втім, це припущення Клим відразу відкинув — у такому разі чоловіки не обтяжували б себе жінкою з трьома дітьми. Швидше за все, родина перебиралася на Захід, бо справи в Києві ставали для них дедалі гіршими. Великого багажу пасажери при собі не мали, що непрямо підтвердило саме таку версію: нерухоме майно розпродали, решту скарбу відправили слідом за собою окремим вантажем.

Час від часу євреї кидали в його бік підозрілі погляди. Навряд чи відчували з боку свого сусіди небезпеку. Напевне їм було в його присутності не надто затишно.

Тож Кошовий вирішив залишити їх хоча б на трохи, підвівся й прогулявся до вагона-ресторану.

Там теж не знайшов спокою.

По-перше, не було бажання й можливості витратитися на вечерю. Сидіти ж просто так не збирався, та й не прийнято. По-друге, його нерішучість неправильно оцінила компанія ровесників, коли запросила до свого гурту.

Схоже, вони засіли тут давно. Від здійсненого ними шуму гойдало весь вагон — так, принаймні, Климові здалося. Крім них, у кутку за столиком пристроївся інтелігентного виду пан із борідкою, у

пенсне й тужурці інженера. Примостивши поруч на столі кашкет і поклавши на скатертину лікті, він палким шепотом переконував у чомусь даму, молодшу за себе вдвічі. Хоч та була вдягнена, як київська міщанка, виглядала особою інакшого, вищого статусу. З інженером не говорила, більше слухала, іноді кидала у відповідь кілька фраз, чим співбесідника зовсім не заспокоювала й не тішила. Заводився дедалі більше та, глипаючи на компанію, стишував голос, сильніше втягуючи голову в плечі.

Крім цих, у ресторані сидів ще один відвідувач. Товстенький лисуватий дядечко, чимось схожий на університетського доцента, сьорбав чай, гриз бублики й читав газети. Одну, чи то вже прочитану, чи на черзі, підклав під лівий лікоть, притиснувши до поверхні столика. Кошовий ковзнув поглядом, побачив частину назви, зрозумів — «Русское слово». ¹¹ Іншу, в яку «доцент» заглибився, Клим так само впізнав — «Київські губернські відомості». ¹² Гамірна трійця вочевидь

¹¹ «Русское слово» — найдешевша щоденна газета Російської імперії, видавалася з 1895-го по 1918 рік.

¹² «Київські губернські відомості» — офіційна урядова газета Київської губернії (Російська імперія). Видавалася російською мовою. Існувала з 1837-го по 1917 рік, з 1866-го виходила з періодичністю тричі на тиждень: по вівторках,

заважала, бо дядечко час від часу зиркав поверх газетного листка, супив густі брови, відтак мовчки робив ковток чаю, відкушував бублика й знову поринав у читання. Тутешній офіціант напевне вивчив «доцентову» поведінку — щойно той упорав склянку, як йому вже підносили наступну, забираючи спорожнену.

Спершу Клим не збирався затримуватися тут. Але один із гурту гукнув до себе. Вирішив — йому просто не знаходилося місця. Тож широким жестом запросили приєднатися, поставили чарку й голосно, хором, замовили ще карафку горілки. Кошовий випив та закусив підсмаженою шинкою, хоч перед від'їздом підживився вдома. Та вирішив віднині й надалі не вдавати прошеного: потяг віз у невідомість, коли наступний раз вдасться перекусити — хтозна.

Нові товариші знайомилися, називали себе, та Клим не затримав у пам'яті жодного імені. Знав — із молодими купчиками йому точно не по дорозі. Не через зневагу, навпаки — серед його клієнтів переважно були поміщики й промисловці середньої ланки. Буквально, мета їхньої подорожі була різною. Кошовий — вимушений емігрант, по суті — втікач із рідного міста, чого, звісно ж, не сказав,

обмежившись загальним «у ділових справах». Товариство — на води. Спершу в Трускавець, бо наслухалися про новий європейський курорт,¹³ і там уже чекають відправлені наперед їхні пасії. Далі — у Баден-Баден, для порівняння. Один із компанії виявився сином якогось «спиртового короля» з-під Полтави, київські друзі витягнули його з собою й час від часу називали галушкою. Може, той і ображався, та старанно робив вигляд, що йому подобається.

Коли трійця почала допитуватися, в яких таких справах новий товариш їде до Львова і чи не готовий він плюнути на все та поїхати з ними, аби побачити трошки світу й познайомитися, коли пощастить, з гарною дівкою, Клим зрозумів — пора. Вибачився, випив на коня, послався на головний біль та швиденько забрався геть. Не хвилювало, що про нього подумають купчики й чи думатимуть узагалі.

Крім нього, вагон-ресторан не залишив ніхто з тих, хто сидів там раніше.

¹³ Будівництво бальнеологічного курорту в Трускавці, місті за 100 км від Львова, почалося в 1836 р. Від 1895 р. курорт активно розбудовується, модернізується, стає відомим та модним.

Рано-вранці, коли потяг зупинився у Волочиську й пасажири на кордоні почали показувати паспорти для перевірки, Кошовий що було сили намагався триматися спокійно та впевнено. Навіть змусив себе посміхнутися прикордонному офіцерові. Той глянув на нього, знизав плечима, взяв паспорт, погортав і повернув. Ураз, помітивши щось краєм ока, рвучко повернувся до вікна, не випускаючи документа з рук. Глянувши туди ж, Клим побачив: старший офіцер-прикордонник і двоє жандармських унтерів у формі затиснули на пероні в кліщі вчорашнього інженера. Той був без кашкета, розтріпаний, вимахував руками й щось завзято доводив їм.

Аж тут у полі зору з'явився, ніби ожила журнальна картинка, жандармський офіцер, за ним дріботів кругленький «доцент», з тростиною та в круглому капелюсі. Він ніс фанерний чемоданчик, обтягнутий штучною шкірою, й кинув ношу просто під ноги інженерові. Від удару вічко розкрилося, зсередини висипалися якісь стягнуті шпагатом книжечки, та роздивитися Клим не встиг — гурт на пероні дружно затупцяв, заступив підозрілий багаж. Кругленький показав рукою ліворуч, офіцер зробив знак. Один із унтерів заспішив у тому напрямку, «доцент» поквапився за ним. Жандарм же почав щось виговорювати інженерові.

Побачивши, що Кошового події зацікавили, офіцер знизав плечима, буркнув:

— Пропагандисти. На цьому тижні вже третіх знімаємо.

Клим вирішив не вступати в небезпечні розмови. А офіцер — не вести їх далі. Більше не мовив нічого, окрім традиційного в подібних випадках побажання щасливої дороги. Та й ті вичавив із себе: піддані Його Імператорської Величності, государеві слуги, ніколи не відзначалися надмірною ввічливістю та приязністю.

Клим, котрий раніше ніколи не перетинав західного кордону, дійшов висновку: їм тут дана спеціальна вказівка зберігати кислі обличчя. Обмежений словниковий запас, ймовірно, визначений височайшим велінням. Їхній перелік може бути написаний на якомусь офіційному папері. Це закріпили гербовою печаткою. Ось вони й вітаються, кажуть «будь ласка», дякують і чогось там бажають, бо є на те відповідне розпорядження. Коли потяг нарешті рушив та почухкав через Збруч, Кошовий настільки захопився своєю версією, що сам повірив — усе так і є.

Дочекався, коли повз вікна його вагона промине інший, *австрійський*, берег річки, тоді не витримав — озирнувся, відчувши дивну потребу послати в бік країни, з якої забрався, останній погляд. Мимоволі зринуло лермонтовське

напівзаборонене, тому й відоме в певних колах — прощай, немытая Россия.¹⁴ Але Клим відразу відкинув ці рядки від себе, навіть роздратовано труснувши головою. Він не знав, чи справді прощається. Їхав на деякий час, пересидіти бурю, та чи скоро вщухне — поняття зеленого не мав.

І ще одне — прощався не з Росією.

Рідну Київську губернію не вважав тією країною, з якої більш як півстоліття тому забирався на заслання російський поет.

Знав: там, куди ведуть залізничні рейки, нинішню російську провінцію називають Великою Україною.

Митники з австрійської сторони виявилися не те щоб привітнішими, але все одно — інакшими.

Чорнявий, на вигляд — угорський, офіцер виглядав зграбнішим за свого російського колегу, старшого дядька, спітнілого й пузатого. Віддав честь, узяв паспорт, звірив фото, і Кошовий зовсім не здивувався його реакції, коли їхні погляди

¹⁴ «Прощай, немытая Россия, страна рабов, страна господ» — вірш російського поета Михайла Лермонтова (1814–1841), датований 1840-м або 1841 р. Написаний ним під час другого та останнього, як виявилось, заслання на Кавказ. Був неофіційно заборонений для публікації. Також є припущення, що авторство Лермонтову приписують русофоби.

зустрілися. Проте там, де Клим міг нарватися на непорозуміння чи грубість від государевого слуги, імператорський підданий просто підвів брови. Вочевидь, не знав, як правильно реагувати на побачене. Тоді прийняв єдино вірне для себе рішення: пропустив гримасу пасажира повз увагу, повернув документи, знову козирнув та зайнявся іншими.

Кошовий за набутою віднедавна звичкою торкнувся пучкою пальця краю правого ока, ніби так можна було все заспокоїти. Вкотре згадавши, як жандарма, котрий випускав його, це чомусь неабияк розізлило. Вирішив — учорашній арештант знахабнів зовсім. Кривляється, знущається, назад захотів. Обклав матом, ще й намірився затопити кулаком межі очі, та вчасно втрутився агент у цивільному. Мав досить повноважень, аби навіть без форми приборкати праведний жандармський гнів. Щоправда, потім сам не стримався, посміявся. Сказав — Клим полегшив роботу поліції. Чому? Бо раніше в картці писали — особливих прикмет нема. Віднині ж вона є.

Надовго.

Якщо не назавжди.

Заглибившись у свої думки, Кошовий не помітив, як потяг рушив нарешті зі станції Підволочиськ. А за деякий час ступив на перон, стискаючи в руці невеличкий саквояж — усе своє

багатство на сьогоднішній день. Там маленьке фото батьків, забране в рамку під скло та дбайливо замотане у запасну сорочку, жилетка, модна краватка, пара білизни, окуляри в тонкій оправі — часом, коли доводилося багато писати й читати, вдягав, жаліючи очі, кишеньковий несесер, де тримав манікюрні ножиці, щіточку для вусів та інші потрібні дрібнички. Ще, на самому дні — кілька авантюрних романів, французьких та англійських. Книжечки не дуже грубі, зручні для подорожніх. Клим мав до них тягу з дитинства, не облишив у юнацтві, зберіг дотепер. Гаманець та паспорт тримав при собі. Документ глибоко ховав у внутрішній кишені, гроші — у кишені штанів. Як туди хто полізе, не відчуті не можна.

Дбати ж було про що: катеринка, сто царських рублів, була зараз єдиним капіталом Кліма Кошового.

Потупцявши на місці й роздивившись навкруги, молодий чоловік перекинув саквояж із правої руки в ліву та впевнено пройшов до виходу на привокзальний майдан. Там зупинився на бруківці, глянув на величну, ошатну, помпезну споруду, якою явилася його очам вокзальна будівля. Тут же пригадав київський, старий, дерев'яний, ще й приречений наказом генерал-губернатора на знесення. Контраст справді виглядав величезним, і Клим уперше уявив себе не

просто в іншому місті чи іншій державі — бери більше, в іншому світі.

Розглядати будівлю можна було безкінечно. Зрозумівши це, Кошовий рішуче розвернувся й крокував уперед, перетинаючи площу навскоси. Пройшовши чималу відстань та зиркнувши ліворуч, вглядів споруду, частково прикриту будівельними лісами. Примружившись, аби краще бачити, Клим зрозумів: це тут зводять католицький храм, причому досить давно.

Вигляд храму нагадав, що люди тут сповідують переважно католицьку віру. Сам Кошовий до релігії ставився нейтрально. Батьки, звісно, ходили до церкви, сам він теж дотримувався православних традицій, але при цьому не мав того щему в серці, який напевне мусить визначати віруючу людину. Він чув та читав, що католики мають інакші стосунки з церквою та вірою, ніж православні. Але при цьому так само знав та відчував: у провінціях Російської імперії так само інакше ставляться до віри, ніж у Великоросії.

Принаймні єврейські погроми проводили діячі з Київського відділення «Союзу Михаїла Архангела», називаючи себе борцями за панування істинної віри. Натомість українські віруючі у схожих акціях помічені не були. Тож православна віра, котру сповідували росіяни, дозволяла їм заради її ствердження громити єврейські вулиці й

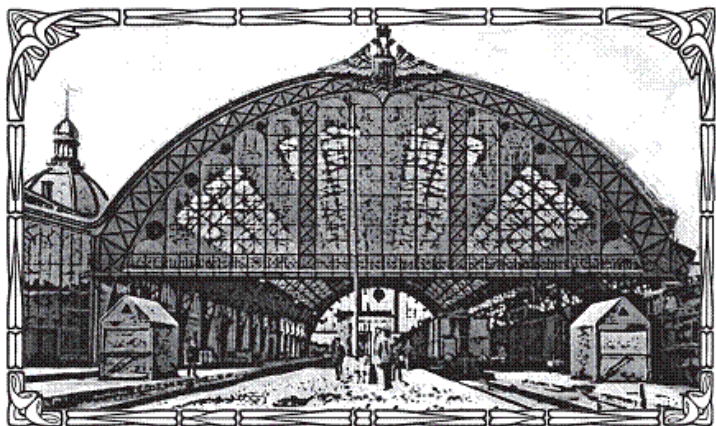
квартали, тоді як Бог, якому молилися в храмах українці чи, як частіше їх називали, *малороси*, на сумнівні подвиги заради віри не благословляв.

Міркуючи так, не стільки через намір поміняти не лише місце проживання, а й церковну конфесію, скільки для того, аби чимось зайняти голову, Клим дійшов до місця, де ставав трамвай. Зупинка позначалася стовпом, на якому він побачив дві букви — «D» і «H».¹⁵ Поки міркував, що вони означають і чи доїде звідси туди, куди треба, нагодився й сам трамвай. Щойно він зупинився й двері відчинилися, Кошовий раптом передумав сідати. Відступив назад, дочекався, поки вагон розвернеться на рейках та поїде, дзенькаючи, назад.

Провівши трамвай поглядом і прийнявши, як йому самому здалося, важливе рішення, прибулий пішов на протилежний бік площі, де товклися коляски візників.

¹⁵ Маршрути львівського трамвая позначалися двома латинськими літерами — першими буквами назв кінцевих зупинок польською. Зокрема, D — головний вокзал (*пол . Dworzec główny*), H — проспект Свободи (зупинка називалася «вулиця Гетьманська» — тодішня назва проспекту Свободи; *пол . Hetmanska*).

Розділ другий Інший світ

— Їхати, пане? — запитав ¹⁶ найближчий до нього.

— Поїдемо. Для чогось же ти тут стоїш.

Тепер візник розвернувся до Кошового повністю, при цьому ледь не ковзнувши з козел. Клим зміг розгледіти свого першого львівського

¹⁶ Увага! Тут і далі в романі герої однаково вільно спілкуються польською, німецькою, українською мовами, а також використовують російську та ідиш. Епізодичне вживання будь-яких інших мов буде подаватися в окремому перекладі.

знайомого краще. Невисокий, міцний, із вузьким лицем, вуса хвацько підкручені вгору. Вбраний він був не так, як його київські колеги: світла сорочка, жилетка, чії гудзики погано сходилися на черевці, чорні штани в дудочку, запорошені гостроносі черевики. Вказівний палець підбив угору круглий, схожий на невеличкий казанок чорний капелюх з вузькими круглими крисами.

— З Великої України, по вимові чую, — сказав упевнено й одразу запитав, сіпнувши гострим, зарослим учорашньою щетиною підборіддям: — Чого це ви, пане?

Клим зробив вигляд, що не зрозумів, знову торкнувся пучкою краю ока, перепитав:

— Що — «чого»?

— Оце, — цікавий візник повторив за Кошовим.

— Не твоє діло, — відповів грубувато, зовсім не боячись виглядати нечемним в очах візника. — Ми їхати будемо чи кривлятися?

Візник гмикнув, широким жестом запросив пасажира сідати в коляску. Коли той вмостився, запитав, не поспішаючи повертатися спиною:

— Куди пана везти? — І знову не стримався: — Це ж ви з київського, так?

— Угадав, — відповів Клим сухо.

— А я, пане, не циганка, щоб вам тут гадати.

У голосі кучера тепер зазвучали зухвалі нотки, з чого Клим зробив висновок: львівські візники від київських мало чим відрізняються. Теж не надто зважають на чини. Хоча сам він у Києві не мав аж такого великого чину, аби перед ним ламали картузи міські «ваньки». ¹⁷ Вирішив промовчати, заводитися з першим-ліпшим не збирався.

Та новий знайомий не вгавав:

— Знаєте, шановний, скільки Захар Гнатишин тут працює? Бігме, ще трамваї, грім їх побий, не ходили! Ось ця краса була тільки в задумках, — безцеремонно тицьнув у бік вокзальної будівлі. — Її ж у мене на очах зводили!

— Захар Гнатишин — це ти, як я розумію?

— Рекомендую! — Візник блазнювато підніс «казанка». — Так ось, шановний, я тут, на цьому місці, стою стільки, скільки не всяка людина в наш час проживе. Чи я не знаю, коли, звідки та які потяги приходять до Львова щодня? Німецьку із цим усім вивчив, пасажирів закликати. Як ви думали? Приїхала людина, скажімо, з Відня. Чує знайому мову. Звичайно, піде до мене пасажиром. Без цього ніяк, шановний. Так куди зволите їхати? У справах тут? Тоді треба в готель. Дуже раджу

¹⁷ «Ванька» — побутова назва вуличних візників у Російській імперії.

«Жорж», 18 доведу з вітерцем. Кліпнути не встигнете, як там будемо.

— Знущаєшся? А ну, як я пересяду?

— Та нікуди ви не пересядете, — відмахнувся Захар. — Зараз моя черга везти. У нас тут такий порядок. Домовилися не відбивати пасажирів один у одного. Раніше такого не водилося за нашим братом. Як пустили трамвай, довелося гуртуватися.

— Чому?

— Конкуренція, знаєте таке слово? Старші люди, особливо жінки, того трамвая відразу не злюбили. Був випадок, у газетах навіть писали, коли одна поважна пані повернулася до нього спиною і таке показала, що навіть у батярській кумпанії вголос не скажеш. А вже як тутешні батяри за язиком не стежать, то мусите знати! Але ті, хто молодший, кажуть — то є прогрес! — Захар багатозначно підніс палець вгору. — Тож трамвайники в нас пасажирів таки відбирають. Домовлятися треба — не чубитися, як раніше, не відлякувати клієнтів. Чемно стояти й чекати на свою чергу.

18 «Жорж» — готель у Львові, яскравий приклад архітектури фешенебельних готелів XIX — початку XX ст. Один із найстаріших готелів міста. Протягом існування неодноразово реконструювався.

— І я не можу пересісти?

Візник похитав головою.

— Ніхто поперед мене з місця не рушить. То як, до «Жоржа»? Чи краще інший готель, такої ж кляси, бо в «Жоржі» нині незатишно. Щось там добудовують.

У животі Кошового зрадницьки забурчало.

— Бачу, ти тут усе знаєш, — почав здалеку. — Насправді просто зараз готель мені не потрібен. Приїхав у гості до давнього приятеля. Живе він на вулиці Личаківській, то далеко звідси?

— Не аж так. Думаю собі, вам, пане, Нижній Личаків треба.

— Є різниця?

— І то велика. Нижній — то поважні люди живуть, там зараз багато прибуткових будинків для забезпечених осіб. Верхній — то щось зовсім особливе. Батяр на батярі, ще й батяром поганяє. Це ж треба, послав Бог сусідство шановному панству.

— Ти вже не раз їх згадуєш. Хто такі? Розбійники, бандити, крадії?

— Та де! Як зустрінете батяра — не кажіть йому такого. Інакше ворог на все життя. Бешкетники, авантюристи, так у нас говорять. Ну, найбільший злочин, на який здатні, — гаманця потягнути в роззяви. Чи годинник золотий. Або файні шкіряні рукавички. Зі справжніми злодіями та страшнішими головорізами, котрих на

Клепарові¹⁹ повно, личаківські батяри не дружать. Тільки шановному панству від того не легше. Батяр... що вам казати, батяр він і є батяр. Самі побачите. То на Личаківську вам? Номер який, знаєте?

— Дев'ятий. — Адресу, вказану в листі, Кошовий завчив напам'ять. — Тільки треба перед тим ще одну справу зробити, пане Гнатишин.

— О! Раз пасажери панькаються — то є щось важливе. Кажіть уже. Без криміналу?

— Без, — заспокоїв його Клим. — У кожному разі, я так думаю, що нема. Справа така — грошей не маю.

Візник присвиснув, знову підбив капелюха пальцем догори.

— Тю! А чого ж ви сідаєте їхати, коли нічим платити? Пішки прогуляйтеся, прошу пана! Погода ач яка файна.

— Ти не зовсім вірно зрозумів, — кахикнув Кошовий. — Платити є чим. Ображений не будеш. Хотів сказати, не маю корон. Зате сто рублів є, катеринка, ось.

¹⁹ *Клепарів* — район Львова, в описані часи робітниче передмістя. До складу міста увійшов 1931 року. Був знаний деревами черех — гібриду вишень та черешень.

Задля наочності, на підтвердження своїх слів, Клим витягнув із кишені худюче портмоне, звідти вивудив і показав своє багатство — банкноту з портретом імператриці Катерини Другої, на яку дивився античний воїн із мечем у правиці, віддано приклавши ліву руку до серця.

— У нас такі не ходять.

— Знаю. Корон та крейцерів тутешніх не роздобув. Поміняти треба. Може, відвезеш до найближчого банку? Там і розрахуємося.

Візник почухав потилицю.

— Якщо так... Можна й до банку, коли хочете. Проте, як на мене, вам ліпше на Нижні Вали.²⁰

— Це куди? Далеко?

— У Львові все недалеко. Міняли там збираються, на бульварі. «Чорна біржа», знаєте.

— Там варто вважати?

— Та де! Навпаки, з ними простіше домовитися. Не треба показувати документи. І змінюють так, як найкраще. За вигіднішим курсом, аніж банк дає.

— Не обмахлюють?

²⁰ *Нижні Вали* — центральна вулиця Львова, вони ж — Гетьманські Вали, теперішня назва — проспект Свободи.

— Що? А — ні, зі мною ні. Хоч узагалі таке в нас водиться. Батярів на бульварі так само не бракує. Від тих усього можна чекати. Але я часто до міняйл пасажирів вожу, декого знаю. Чого там — декого: звезду вас із Юзьом, — сказавши так, для чогось додав: — Паном Юзефом.

— Пан, не пан, Юзеф, Юзьо — все одно. Аби гроші поміняв. Отоді вже на Личаківську поїдемо, під дев'ятий номер. Годиться?

— Їдемо вже! Скакайте в дорожку!

Кошовий слухняно примостився на пасажирському місці.

Захар же, розвернувшись на козлах, підхопив віжки, поцмокав губами, легенько вдарив коня по вгодованих та добре вчищених боках.

Заклацали підкови бруківкою.

Рушили.

Усе довкола і правда справляло на Клима Кошового враження іншого світу.

Дрожка котилася неквапом. Візник не поспішав, бо того не вимагав пасажир. Спершу їхали вздовж трамвайної колії, і Захар, не повертаючись, говорячи голосно, повідав: донедавна вагони теж тягнули кіньми. Лиш минулого року їх почали переробляти на електричні, бо міська влада захотіла, аби було, як у Відні. Тягнулося це дотепер. Частково трамваї ще

рухала кінська упряж, але чим далі, тим частіше випрягали. Нові лінії, котрі прокладалися зараз у заможні райони, вже від самого початку жилилися електричним струмом. І схоже, ця пошесть не припиниться.

— Чому пошесть? — запитав Клим, подавшись уперед, аби візник краще чув, і підніс голос.

— Та не кричіть ви! — відмахнувся Захар, далі дивлячись перед собою, і збоку могло скластися враження — говорить сам до себе чи бесідує з широким та округлим кінським задом. — Чого валувати на все королівське місто? Я все чую.

— Та поясни, чому ти так трамваї не любиш. Прогрес же, — і, вирішивши, що простий львівський візник повною мірою відчуває подихи й виклики часу, додав: — Я, наприклад, прихильник прогресу. Електрика...

— До чого тут електрика? — знову відмахнувся той. — У мене вдома гасова лампа. Не кажу, що ми з жінкою та дітьми дуже від того потерпаємо. Вулиці треба освітлювати, то так, то вірно. Ліхтарі — правильно, вечорами й ночами по світлих вулицях людей возити вигідніше. Тільки ж світло ліхтарне — воно ж не гуркотить.

— Все одно не розумію.

Захар зітхнув.

— Глядіть, пане. Поки у трамвайні вагони запрягали коней, їхала ця конструкція повільніше. Зате — тихо. Щойно підключили електричну тягу, швидкість збільшилася. Але ж і грюкає по бруківці — Матір Божа! — Він перехрестився вільною рукою, тим більше, що саме минали черговий храм. — Ще буває, іскри з-під коліс як сипонуть! Коні живі, вони попервах боялися, сіпалися. У мого кумпля²¹ навіть понесла кобила, з пасажирами в колясці.

— У кого?

— Товариша, — охоче пояснив візник. — То в нас так батяри говорять — кумпель. Раз їдете на Личаківську, наслухаетеся ще. А про пригоду з моїм кумплем газета «Кур'єр Львовські»²² потім писала: у колясці сиділи пан інженер із Лодзі, його пані інженерова та двійко діточок, дівчатка восьми й шести літ. Лець урятували тоді, відбулися

²¹ *Кумпель* — старолвівське слово, котре означає «товариш», «колега», в німецькому оригіналі — «шахтар».

²² «Кур'єр Львовські» (*Kurjer Lwowski*) — щоденна польська газета, котра видавалася у Львові з 1883-го по 1935 рік. Тривалий час у її редакції працював український письменник, класик української літератури Іван Франко (1856–1916).

переляком, хоча й дуже сильним. Пан інженер сам би пробачив, жінчині переживання теж не сильно переймали. Дітей налякали до півсмерті, менша дівчинка взагалі зомліла. Словом, заплатив би мій кумпель великий штраф. Пізніше казав: думав уже, як і за скільки продасть коня з упряжжю, більше нема де грошей роздобути. Богу дякувати, знайшовся пан Генік, викрутив із халепи.

— Хто такий?

— Адвокат.

— Ану-ну! — зацікавився Клим. — Адвокат, кажеш?

— Теж мені — дивина! Цього добра у нашому Львові навіть забагато, як для одного міста. Вже не вживуться між собою. Хто спритніший — той має гроші. Задорого, скажу я вам, деруть із простих людей. У вас так само?

— Всяко. Чим це скінчилося? У твого... цього самого... *кумпеля гроші, як я розумію, не водяться?*

— Зате магістрат наш має грубі гроші з того трамвая! — промовивши так, Захар Гнатишин розпрямив спину, розправив плечі, викотив груди і тепер сидів на козлах із виглядом переможця. — Спитаєте, пане, до чого тут магістрат? А я вам скажу! Той пан адвокат, котрий постукав у квартиру мого товариша, прийшов туди сам. З газетою в руці, те число, де описували ту прикру пригоду. Ще й малюнок додали, на ньому колега

намальований з перекривленим писком. Смішно, тільки ж не йому реготати. Так ось, пан адвокат його розшукав і каже: кобила ваша, шановний, рвонула з місця й понесла, бо перепудилася, зачувши гуркіт електричного трамвая. Ще й побачила, як з-під коліс вирвався сніп вогню. То що, скажете, кобила в цьому винна? Чи, не дай Боже, її власник, візник з багаторічним досвідом, якого всі колегі знають з кращого боку? Аж ніяк! Винен трамвай! І не чоловік, котрий ним керує, з нього нема чого взяти, найманий працівник. Збитків потерпілому панові інженеру завдав магістрат. У той самий день, коли почав клопотатися в імперському Міністерстві транспорту про дозвіл розпрягати коней і переводити трамвай у Львові на електричну тягу! Отак! Від президента міста й треба вимагати грошей за завдані людям збитки!

— І вийшло?

— Чого б то не вийшло? Коли кумпель мені про то розповів, я розізлився.

— На кого?

— На себе! У мою голову таке б мало вступити! Бо потрусити президента міста — це ж свята справа, хіба ні? Словом, за якийсь час приносить той пан Генік моєму колезі свіже число тієї ж самої газети, «Кур'єр Львовскі». Розгортає й показує. Там знову про нього написано, але вже без карикатури. Громадянин такий-то домігся, аби

магістрат визнали винним у тому, що родина пана інженера з Лодзі пережила прикрі моменти і зазнала збитків. Бо трамвай налякав кобилу, запряжену в дрожку, у якій вони їхали у своїх справах на іменини до родича. Також відшкодування належить власнику кобили й дрожки. Бо той зазнав не менших збитків. Знаєте, що я ще вам скажу? Перед тим вступив до мого товариша додому сам пан редактор «Кур'єра». Приніс йому аж сто корон, тільки б чоловік не слухав свого адвоката й не позивався потім ще й до газети за образливий малюнок. Виграв би більше. Між іншим, пан адвокат, як про те дізнався, дуже гнівався. Виявляється, таки збирався труснути в суді ще й пана редактора, бо добре справа пішла, вирішив ся не зупиняти.

Тут балакучий Захар Гнатишин порівнявся з екіпажем, що їхав тією ж вулицею в протилежний бік, і відволікся, привітавши знайомого візника голосним: «Сервус!», піднявши при цьому капелюха. У відповідь почув: «Честь!», і товариші на козлах розкланялися один одному.

Поки тривав короткий обмін люб'язностями, Клим наново прокрутив у голові почуте.

Зі своєї, хай не такої вже великої, адвокатської практики не міг пригадати випадку, коли б можна було дійсно виграти позов проти міської влади чи судитися із самим генерал-губернатором Києва.

Більше того — не знаходив нічого схожого у справах старших колег. Здається, жоден київський адвокат не став би на такий завідомо програшний шлях. Чого там — бери вище: у Харкові, Москві, самому Санкт-Петербурзі такі процеси навряд чи можливі. Інакше газети давно б уже написали про подібні юридичні прецеденти.

Виглядає, тут, у Львові, справді все інакше. Практикувати буде непросто. Хоч Кошовий і не сподівався, що піде легко, та аж зараз прийшло остаточне розуміння: скільки б часу він у місті не затримався, довго чи коротко, доведеться звикати до нових правил. Аби хоч наново вчитися не відправили. Бо доведеться, як не те, мести вулиці. Чи хоча б податися у візники. Захар як українець може скласти протекцію.

Між тим, той повів далі, явно загнуждавши улюбленого коника:

— Отже, шановний пане, подібних випадків у нас вистачає.

— Позовів до магістрату?

— Наляканих коней! І якби ж то тільки коней!

Поки не проклали колій, місто спало тихо. Передмістя й нині не скаржиться. А ось там, де живуть заможні люди, спокою нема. Трамваї починають ходити рано, гуркотять і дзеленчать. Зимомо ще можна щільно вікна зачинити, та й то не завжди допомагає. А коли літо й так пече, чого за

Львовом узагалі-то не водиться, бо дощі для цієї пори року тут нормально... Словом, трамваї заважають спати. Панство ж у нас таке, як і у вас, і кругом, — любить довго поніжитися в ліжках. Для них ранок пізно починається. А тут — грюкіт під вікнами щодня, немов на залізниці товарні вагони вантажать! Кому сподобається? Мало кому. Особливо забудовникам та власникам дохідних будинків.

— Чому?

— Бо віднедавна бажаючих жити на вулицях, де їздять трамваї, поменшало. Дурне, що центр міста й місця престижні. Звісно, продати можна. Квартиру здати в оренду так само не складно. Але вже не за ту ціну, яку правили до трамвая. Ледь не у половину менше. Що скажете на це?

Відповіді у Кліма не знайшлося. Судити про звичаї міста, в якому був лише трохи більше двох годин, він не збирався, бо місцевим усе одно краще видно, тож навіть найменшу суперечку програє.

Замість того Клим відкинувся на трохи витерту шкіряну спинку сидіння й почав роздивлятися, де це він їде.

Перше враження, отримане від розглядання вокзальної споруди, зараз лише підсилилося й закріпилося.

Довкола все виглядало величним, могутнім, зведеним на віки. Тут незримо витав дух консерватизму. Чоловік молодий, Клим мимоволі вловлював це. Спершу прийшло відчуття, ніби опинився десь у склепі, серед сірого холодного каміння. Та лиш на короткий час, швидко минувши.

Надалі майже витіснилося іншим — міська велич лише здавалася такою непробивною й непорушною. Насправді ж дрожка їхала між сучасними, зовсім не схожими одна на одну будівлями, котрі лиш на перший погляд виглядали похмурими й суворими. Те, що здалося Кошовому старосвітським, навіть нагадало про читане в історичних книжках середньовіччя, в дійсності було гарно продуманим, добре впорядкованим та ледь не ідеально організованим.

Вулиці тут звивалися, сходилися, розходилися й знову збігалися в зовсім несподіваних місцях. Житлові квартали нагадували античні лабіринти. Міські кам'яниці ніби зійшли з колись улюблених Климом сторінок лицарських романів — не вистачало хіба воїнів у страхітливих обладунках та прекрасних дам із букетами обабіч, на хідниках та у вікнах будинків. І все це дивним чином жило жваво. З одного боку — ніби й за знайомими Кошовому провінційними звичаями, але насправді — у своєму, особливому, не зрозумілому сторонній людині ритмі. Не надто широкі вулиці лиш доводили,

наскільки тутешні жителі можуть бути близькі одне до одного.

Жодним чином не родичі. Навпаки, навряд чи у Львові, де під дві сотні тисяч народу, містяни знають одне одного, до чого Клим звик у Києві, — можна пройтися від Бессарабської площі Хрещатиком через Прорізну вгору до Софії, а звідти — до Андріївського узвозу вниз, на Поділ, і за час прогулянки привітатися з купою знайомих. Добра половина з них попросить передати уклін татові. Інші поцікавляться справами, і то не вияв гарних манер. Люди знають про те, хто зі знайомих чим займається. Тоді як Львів, принаймні так здавалося Климові, своїм облаштуванням підкреслював зовсім інший рівень стосунків навіть між незнайомими людьми. Хай вони й живуть в одному місті, тільки в різних його частинах.

Старе місто було головним на східній околиці великої імперії.

Офіційно вважалось центром провінції.

Та водночас саме по собі периферійним не виглядало — принаймні тою мірою, якою Кошовий звик сприймати губерньські міста імперії Російської.

А значить, тутешні містяни мають бути далекі від того тотального братання й родичання, які в характері справжніх провінцій. І збурити Київ легше, ніж місто, яке завмерло у власній повазі та величі. Адже, навіть приїхавши до Львова вперше,

Кошовий відчув, як усе довкола не лише міняється, а й готове до змін і розвитку.

Бурчання візника Захара на адресу трамваїв — живе тому підтвердження: зміни помітні.

А отже, до них, пошпетивши, кінець кінцем звикаєш.

Тоді як середовище, завмерле в собі, всіляко опирається будь-якому впливу ззовні чи зсередини. Адже це принесе за собою бодай якісь незручності.

Закритий світ дуже легко підірвати зсередини. Й збити з пантелику його мешканців надовго, як не назавжди.

Це Клим мав нещастя відчувати на собі. Й від цього спробував утекти, сідаючи вчора у вагон на Київському вокзалі.

Поринувши в такі ось думки, Кошовий перестав крутити головою. Повз нього й надалі пропливали в неквапному ритмі установи, крамниці, салони, контори, кав'ярні, житлові будинки. Якби вийшов з дροжки й пішов би далі сам, напевне заблукав. І чим далі, тим менше Клим уявляв, куди саме доставляє його львівський візник.

Тому зовсім несподіванкою стало, коли Захар натягнув віжки, зупинивши коня, і гаркнув:

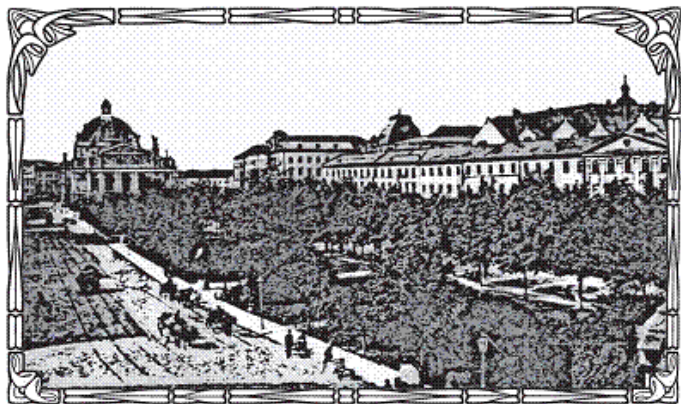
— Приїхали, пане! Прошу дуже!

— Що?

— Нижні Вали, кажу! Злазьте!

Розділ третій

Ласкаво просимо до Львова!

Кошовий підхопив саквояж, ступив на землю, запитально зиркнув на свого несподіваного поводиря.

Захар так само зліз із козел. Жестом велів пасажирові стояти, де стоїть, і неквапом рушив бульваром у напрямку, як помітив Клим, банківської будівлі. Не дійшовши, ступив убік, вирізнивши серед пішоходів високого чоловіка в елегантному костюмі, круглому крислатому капелюсі та з легенькою тростиною в лівій руці.

Складалося враження, що він байдикує, бо має помножений на натхнення вільний час. Чоловік походжав бульваром, граючись своєю тростиною,

яку тримав швидше для краси, як елемент вбрання — зовсім не кульгав, край тростини не торкався бруку. Здавалося, він так грається, імітуючи спритні рухи циркового артиста. Люди довкола та їхні справи високого, на перший погляд, не переймали зовсім, прогулювався ніби без певної мети. Навіть не схоже, що прийшов сюди на побачення — час для високого значення не мав.

Та, придивившись уважніше, Клим зрозумів: байдикування оманливе.

Насправді погляд з-під крисів швидко й ретельно обмацував кожного, хто з'являвся на маленькій площі. А ще Кошовий помітив — поява візника не пройшла повз увагу чоловіка з тростиною. Та він навмисне повернувся до нього фалдою, привітавшись із знайомим, що саме проходив повз, перекинувся кількома приязними словами. Дозволив собі помітити Захара, лиш коли візник наблизився на відстань простягнутої руки.

Відбулася коротка розмова. Після того Захар, глипнувши через плече, кивком підкликав Кліма. Той підійшов, і візник відступив убік:

— Ось вам пан Юзьо, прошу дуже.

Зараз, коли нові знайомі стояли навпроти, Кошовий розгледів, як гарно випрасуваний костюм Юзя, але при цьому комір сорочки був розстебнутим на два гудзики, шию не прикрашала краватка. Це мусило справити, й напевне справляло,

про нього враження як про людину ділову і водночас — дуже демократичну. Зі мною можна без церемоній, запросто, слухаю вас уважно: ось що говорив розстебнутий накрохмалений комірець.

Гнатишин хотів далі говорити з мініяйлом. Але той, угадавши наміри, рвучко смикнув рукою перед собою, немов засмикував віконну фіранку.

— Маєш до мене справу? — Візник мотнув головою, знову відкрив рота. Мініяйло перервав: — То ліпше помовч. Бачили гадулу? — Тепер він звертався вже до Кліма. — Рот не закривається, знаю я таких. Була колись гарна думка заборонити візникам балакати, коли везе людину. А то так захопиться, ще через плече зирить. На дорогу не дивиться, збиває живих людей. Може, самі поговоримо?

Високий глянув на Захара. Той, видно, звик до манер мініяйла, стулив писок, відступив, лишивши партнерів сам на сам. Юзьо зосередився.

— Пан має проблему? — запитав швидко. — Сподіваюсь, усе законно?

Відповісти Кошовий не встиг. Бо Юзьо раптом намалював на продовгуватому лиці подив, а тоді повівся зовсім уже несподівано.

Подався трохи вперед.

Витягнув шию — і підморгнув Климові правим оком, навмисне стискаючи віко сильніше. Потім, після короткої паузи, так само старанно

моргнув лівим. І вже ніби зовсім на закуску, коротко кліпнув обома.

— Не кремпуйтеся,²³ прошу пана. Усе буде добре. Тут усі свої, маємо вірити одне одному.

Клим зітхнув, за звичкою торкнувся правого ока й мовив:

— Кажуть, тут у вас можна гроші зміняти.

— У нас не банк. Але можна, — кивнув Юзьо. — Тільки курс буде інакший. Вас влаштує?

— Інакший — то який? — поцікавився Кошовий.

Міняйло глянув на візника, і той знизав плечима.

— Нині не бачив.

— А що треба бачити? — не зрозумів Клим.

— Пояснюю, аби знали на майбутнє, — сказав Юзьо. — Є така система значків, придумана не тут і дуже добре працює. Курс корони до інших грошей визначають у Відні, отам. — Він мотнув головою кудись угору так, ніби це відбувалося в небесній канцелярії. — Значення доволі гнучкі. Тому передати відомості можна телеграфом, як роблять банківські установи. Он, бачите, біля Ощадної каси гуртується нарід? То все жиди, чекають на телеграми. Але можна повідомляти про курс інакше

²³ *Кремпуватися* (діал.) — соромитися

— залізницею. Практикується у середовищі інших ділових людей.

— Це як?

— Учора у Відні на вагон поїзда, що їде до Львова, поставили крейдою цифри. Раніше домовлено про систему. Лишається потурбуватися, аби потяг зустріли тут вчасно. Ось так ми на Нижніх Валах знаємо не банківський, офіційний, а справжній курс корони.

— Відрізняється?

— Не на багато, — визнав Юзьо. — Але якщо пан оперує великими сумами, така різниця може стати суттєвою для вас. Змінитися на вашу користь.

— Пан оперує сумою в сто царських карбованців.

Витягнувши портмоне, Клим видобув та показав міняйлові катеринку.

— Дозвольте?

Тонкі пальці спритно вихопили купюру. Юзьо проробив із нею швидкі й складні для стороннього розуміння маніпуляції, жмакаючи й роздивляючись на світло, при цьому тростини не випускав. Нарешті склав удвоє, покрутив, ніби тримав незначний папірець, не втримався — знову підморгнув.

— Для когось сума незначна. А для когось — цілий капітал. То вже як пан себе оцінює, — пояснив багатозначно. — Можу запропонувати вам обмін за курсом, який я знаю станом на позавчора.

За один царський рубль просили дві корони та тридцять крейцерів. Зараз він може бути меншим, може бути більшим...

— Я не дріб'язковий, — перервав його Клим, хоч прозвучало це й не зовсім увічливо. — До того ж поспішаю. Іншим разом із задоволенням поговоримо про фінансові справи. Правда, я на таких матеріях мало знаюся, але якщо треба для приємного знайомства...

— Для приємного знайомства базікайте собі з кобітами на Ринку,²⁴ — міняйло теж вирішив відкинути зайві церемонії. — У нас ділова оборудка. Тож двісті тридцять корон. Маєте.

Юзьо занурив купюру в кишеню піджака. З іншої, підхопивши тростину під руку, витяг пухкеньке портмоне, щільно натопане купюрами різного достоїнства. З одного боку — стосик австрійських корон, з другого — окремо перекладені банкноти іншого походження. Відрахувавши Кошовому дві сотенні банкноти, він сказав:

— Тримайте оце. Зараз пошукаю решту.

Кошовий мотнув головою.

— Щось не так?

²⁴ Площа Ринок, центральний майдан Львова, історичний центр міста.

— Усе так, пане Юзю. Мені все дрібнішими, коли ваша ласка.

Знизавши плечима, міняйло акуратно склав крупніші гроші на місце. Послинив пучки пальців, витягнув менші. Сказав, скільки то буде, і Клим старанно перерахував, так само змочивши пальці слиною. Кивнув — усе вірно, поклав гроші в гаманець, не стримався — переможно ляснув ним по розчепіреній долоні.

Зовсім поруч немов бичем клацнуло:

— Злодій! Злодій! Ловіть злодія!

Кошовий здригнувся.

Вигук пролунав таки несподівано. Схоже, його нові знайомі теж нічого такого не чекали.

Та вже наступної миті між ним та Юзюм стрімкою блискавкою пролетів утікач.

Роздивитися його Клим не встиг — на швидкості його зачепили плечем. Заточився, скрикнув, ледь не втратив рівновагу. Наступний поштовх, уже в спину, виявився ще міцнішим. Тепер адвокат уже падав на коліна, витягнув руки вперед, аби не заорати носом. Правиця розтиснулася, гаманець вилетів, упав на брук, відлетів на лікоть, як не більше. Уже приземлившись на чотири, намагаючись не зважати на раптово зчинений гармидер, Клим сіпнувся за гаманцем, та враз на руку хтось сильно наступив.